

Skugginn minn

Sig. Júl. Jóhannesson þýddi

Gunnar Þórðarson

Ég á lit - inn skrit - inn skugg - a, skömm - in er svo lík - ur mér,
All - an dag - inn lapp - a - létt - ur leik - ur hann sér kring - um mig.

hleyp - ur með mér úti og inn - i, all - a krók - a sem ég fer.
Eins og ég hann er á kvöld - in upp - gef - inn og hvil - ir sig.

Það er skritið, ha, ha, ha, ha! Hvað hann get - ur stækk að skjótt, ekk - ert svip - að

öðr um börn um, enginn krakki vex svo fljótt. Stundum eins og hugur hraður hann í tröll sér

get - ur breytt. Stund - um dregst hann sam - an, sam - an, svo hann verð - ur ekk - i neitt.

Hann er ósköp heimskur, greyið,
hann er verstur eftir nónn,
Engan leik hann lærir réttan,
leikur bara eins og flón.

Stundum vill hann vera glettinn,
verður skrambi upp með sér,
geiflar sig og grettir allan,
gerir hálfgerð flón úr mér.
Það er skritið, ha, ha, ha, ha!...

Hann er mesti heigull, greyið,
hann vill líka passa sig.
Eins og hann sé ósköp hræddur
oft hann kúrir fast við mig.

Ég geri mikið minna hræddur
- mér er samt ei vel við svín. -
Ef ég hræddist eins og skugginn,
ósköp mundi ég skammast mín.
Það er skritið, ha, ha, ha, ha!...

Það var einu sinni í sumar
sem ég snemma klæddi mig,
kom á fætur fyrr en sólin
fór að sjást - hún hvíldi sig.

Þá var skugginn litli latur,
lét mig ekki vekja sig,
heima svaf í náð og næði,
nennti ekki að elta mig.
Það er skritið, ha, ha, ha, ha!